Realitatea visului care merge până la capăt

On Aprilie 29, 2016

Formează-ți o nouă identitate prin acapararea unui teritoriu obținut în lupta cu viața: nebunia de a te transpune într-o realitate în care tu ești visul.

Mă temeam de îndrăzneala grăbită de a atinge linia unui orizont nemărginit, ce-și avea trasat cu fermitate sensul unei demonstrații de tip tablou, o dovadă de regăsire a unui spirit de mare amplitudine, dincolo de jocul subtil al rațiunii numită credință. Grație unei teme care preocupa deopotrivă domeniul creației artistice și acela al științei, înțelegând exigențele unei zone labirintice destul de tăinuită înțelegerii umane obișnuite, mi-am început căutarea a ceva spiritualizat: adevărul de dincolo de negări.

Cuvintele gândurilor mele răscolitoare, completându-se în planul ideilor înălțătoare ce-și găseau o corespondență în faptul că înțelegerea științei și a vieții trebuie să se întemeieze prin manifestarea nebuniei, voiau să mă țină undeva, la o semidistanță neangajantă, îngăduitor apreciativă față de morile de vânt ce-mi stăteau în cale. Fiorul nebuniei era seducător și frumos: un simbol al plăcerilor descoperite printr-o despărțire definitivă de adevărurile și lucrurile care înlocuiau *la verità effettuale*.

Hamlet se prefăcea că nu-i în toate mințile, pentru a-și permite o mai mare libertate de acțiune și exprimare, ascunzându-și totodată mai bine intențiile. Să ne amintim cu recunoștință de magicienii lui Christopher Priest care își întrepătrundeau acoperirea, nevăzutele unde, energia, cunoștințele și experiențele prin fuziunea cu elementele de fantasy. Să pornim alături de Julio Murillo în căutarea îndepărtatului Shangri-La, fugind de condamnarea la moarte, doar pentru a înțelege o taină însemnată, o existență trecută sub tăcere pentru totdeauna.

Şi să luăm aminte de nebunia care ne pândește neîncetat, ușoară ca vântul serii de noapte târzie, unde nu există decât umbrele unor lumini vagi numite "un atunci dintr-o urmă a rațiunii", anunțând veșnicul purgatoriu al lui „se poate și mai rău”.

Leadership: Ești atent la ceea ce adaugi experienței tale de explorator al unor noi forme de exprimare vizuală, astfel încât să redai perfect începutul unei lumi noi din perspectiva a ceea ce înseamnă să trăiești "labirintic" ?

Cea mai mare înțelepciune se apropie ușor de cea mai mare nebunie, contopindu-se printr-un somn prelungit, repetându-se la nesfârșit ca în jocul de lumină al unui miraj fantastic, fiind mai ușor de întreținut printr-o experiență nemărginită ce se împotrivește ideii de a te trezi. Visul nu este un scop îndepărtat, ci o realitate a nebuniei.

Când încerci să te conectezi la o zonă mai puțin cunoscută, ca atunci când intri într-un labirint fără ieșire, dar atât de interesant construit că ți-ai dori să-l străbați mereu indiferent de capcanele ce ți se întind ici-colo, practic începi să te gândești la tine ca la compoziția unui întreg de noțiuni esențiale pentru interpretare sau pentru receptare. De fapt, a trăi labirintic înseamnă să te adâncești în miezul unei enigme până când ajungi să fii fascninat de rezolvarea ei, dar în așa fel încât să te simți completat și nu distras de lumea ce se desfășoară în jurul tău.

Iar eu nu eram decât o unealtă a minții de a se abandona în brațele unei construcții ficționale mai autentice și mai consistente decât viața însăși, pe circumferința unui cerc imaginar a cărui rază părea egală cu a optsprezecea parte din înălțimea unei coloane numită: vigoarea

interpretării unei experiențe ieșită din comun care produce un suflu inovator.

Cum evită creatorul nebunia care îl pândește neîncetat, adulmecată asemenea tămâii arse de un vrăjitor? Cum evită el acest spațiu închis în care pot fi percepute toate rezonanțele unui apel la gloria unei nesfârșite perspective, asemenea unor petale de trandafiri decorative aruncate pe o alee plină de petale vii? Poate el oare să evite acțiunea de intrare într-o buclă Moebius, încât să nu fie rotit la infinit de o forță centrifugă și centripetă în direcții diametral opuse?

Nu poate. Proiecțiile minții lui sunt tot timpul în concurență pentru a dovedi realitatea lumii sale, a visului care merge până la capăt. Te vei aventura cu mine?

Leadership: Poți să contribui la perpetuarea unui vis prezent ca realitate alternativă într-un tablou al dublului tău demers de autocunoaștere, fără să te consideri versiunea extinsă a unei lumi care se restricționează?

Dispoziția de a fi motivat de idei abstracte, detașarea de o realitate fără viitor, este proprie vizionarului sau revelatorului unei gândiri axate pe sensuri, care resimte emoțiile pe care le stârnesc visurile sale.

Un asemenea om face cinste leadershipului nu atât pentru că încearcă să dea curs într-un mod ok nevoilor sale interioare, încercând conștient să deschidă mugurii unei filosofii sau unei libertăți de exprimare, asemenea lui Gandhi sau Martin Luther King. Ci prin faptul că se descoperă dintr-o altă perspectivă, aceea a unei exilări într-un spațiu întrețesut cu realitate și fantezie.

Vorba veche a înțelepților va sta tot timpul în picioare: *Trebuie să te pierzi înainte să te regăsești* . Da, să te pierzi în spațiul unui vis, în contururile clare și mobile pe care le evocă viziunea ascensională a unui titan asupra vieții tale, într-o versiune de tip „Reacție după stare". Titanul este alternativa ta de cunoaștere la un nivel superior, ce te învață în ce fel să-ți schimbi modul de abordare al unei noi perspective, prin reconfigurarea dispoziției tale față de senzația că ești reconectat la o altă lume.

Construirea unei noi identități începe din momentul unei posibile realizări a visului. Te poți redefini din perspectiva a ceea ce ești atunci când visezi sau din perspectiva a ceea ce ești atunci când te trezești.

Tabloul dublului tău demers de autocunoaștere este întregit de „nebunia" cu care te confrunți în încercarea de a accede la o înțelegere a existenței în raport cu șansa de a trăi visul în realitate. Iar a te considera versiunea extinsă a unei lumi care se restricționează înseamnă să prelungești nebunia până a face din ea un element al interiorității sub forma exteriorității pe care chiar dacă busola ta morală nu-l aprobă, impetuozitatea creativă îl susține.

Leadership: Poți să te oglindești într-o conștiință superioară de forma unei strâmtori care se deschide mereu înspre un drum șerpuit, fără să te concentrezi asupra punctelor esențiale ale existenței ce se exercită ca și constrângere relativă?

Dacă viața are urcușul ei propriu, iar lumea din jur are spațiul ei privat, atunci realitatea pe care ți-o modelezi singur, printr-o așa numită trecere sau transformare în altă persoană, poate deveni un sentiment dominator ce străbate integral pragul provocării.

Iar cea mai mare provocare pe care mintea o identifică drept amplă materie de consum,

întotdeauna corespunzătoare fenomenelor asupra cărora experiența nu te poate instrui, este de a te forma și de a crede într-o conștiință superioară - dar de forma unei strâmtori.

Strâmtoarea este o zonă îngustă de legătură între două mari continente, unul care se remarcă printr-o mare diversitate de fenomene, altul care se depopulează și se divizează pe măsură ce încerci să stabilești o legătură de durată.

Cine se dedică dezvoltării personale prin procesul de explorare a visului, prin transformarea rațiunii într-un drum șerpuit, într-o „rătăcire" de moment care să-i dea oarecum un câștig de cauză, acela riscă să nu mai iasă niciodată din această strâmtoare.

Ești propriul tău creator de vise, dar și cel care te doboară, în funcție de diametrele strâmtorii în care încadrezi. Iar punctele esențiale ale existenței ce se exercită ca și constrângere relativă față de această strâmtoare sunt: concretul unei realități dure și subiectivitatea unei conștiințe înlănțuite în propriile replieri.

Întreg efortul creator al omului este îndreptat spre producerea unei realități necontradictorii, a lucrării minții care să rămână drept un punct de reper pentru un parcurs existențial reușit, în vraja unor obscure solicitări ale Sinelui care se remarcă în contrast cu "Alter-Egoul" în cadrul unui proces de formare a identității.

Dacă vrei să mergi până la capăt cu visul tău mai întâi gândește-te că orice enigmă reprezintă o provocare, o mică nebunie, iar tu trebuie să te decizi să spui „Challenge Accepted".

Realitatea visului care merge până la capăt aparține minților strălucite care dictează în cele din urmă și definitiv. Minți care nu acceptă să fie niște existențe trecute sub tăcere pentru totdeauna, fiind de multe ori percepute drept o taină însemnată pe care nicio rațiune nu o pătrunde.

Leadershipul este șansa ideală de a da curs formării unei noi identități, printr-o despărțire definitivă de adevărurile și lucrurile care înlocuiesc *la verità effettuale* , prin acapararea unui teritoriu obținut în lupta cu viața: nebunia de a te transpune într-o realitate în care tu ești visul.

Vei mai putea oare să te împotrivești ideii de a te trezi?

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-visului-care-merge-pana-la-capat.html